

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 27/2025
30.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Слободана Тодоровића и др., због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Тодоровића – адвоката Љубице Силић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К.бр.48/24 од 08.08.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 779/24 од 30.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Тодоровића – адвоката Љубице Силић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К.бр.48/24 од 08.08.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 779/24 од 30.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К. бр.48/24 од 08.08.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, описано под тачкама 1.,2.,3.,4. и 5. изреке и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору почев од 07.02.2024. године па надаље, окривљени ББ је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, описано под тачкама 3., 4. и 5. изреке, за које дело му је изречена васпитна заводска мера-упућивање у васпитно поправни дом и одређено да мера може трајати најмање шест месеци, а највише четири године, с тим да суд сваких шест месеци разматра да ли постоји основ за обуставу извршења мере или за њену замену другом васпитном мером, а време проведено у притвору почев од 07.02.2024. године па надаље ће се урачунати у време проведено у васпитно-поправном дому, а окривљени Слободан

Тодоровић је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, описан под тачкама 4. и 5. изреке и осуђен на казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му је на основу члана 63. КЗ урачунато време које је провео у притвору почев од 07.02.2024. године па надаље.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП, суд је окривљене у целости ослободио од плаћања трошкова кривичног поступка, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећену „Апотека ...“ упутио да свој имовинскоправни захтев преко износа од 10.000,00 динара остварује у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 779/24 од 30.10.2024.године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених АА, ББ и Слободана Тодоровића, па је пресуда Основног суда у Сремској Митровици К.бр.48/24 од 08.08.2024. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднела бранилац окривљеног Слободана Тодоровића – адвокат Љубица Силић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и 9), 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или преквалификовати кривично дело и изрећи блажу кривичну санкцију или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поново одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Тодоровића – адвоката Љубице Силић је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Слободана Тодоровића, адвокат Љубица Силић у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима и то на два ЦД снимка који су прибављени супротно одредбама члана 16. став 1. и 84. ЗКП и као такви су морали бити изузети из списка предмета. Свој став бранилац образлаже наводима да у конкретном случају није постојала наредба за претрес наведених доказа, те је неприхватљиво образложење нижестепеног суда да се у конкретном случају ради о уобичајеном савременом средству за обезбеђење сигурности објекта којим се врши снимање јавног простора, односно јавног места и да нико није оспорио аутентичност тог снимка, јер је по оцени браниоца за утврђивање да ли су снимци прибављени на законит начин, ирелеванто да ли су исти аутентични.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је у току кривичног поступка на главном претресу суд извршио емитовање снимака видео надзора УО „... променада“ од 01.02.2024. године и испред хамбургерије „...“ од 12.01.2024. године са два ЦД-а.

По оцени Врховног суда, ради се о видео записима снимака са надзорних камера, који су сачињени на лицу места приликом извршења кривичних дела, при чему су надзорне камере постављене као вид општих безбедносних мера које се предузимају на јавним местима, од стране држалаца тих просторија, у којима се снимање редовно обавља из безбедоносних разлога. Према томе, доказна радња је изведена увидом у садржај снимака, сагласно одредби члана 138. став 1. ЗКП. С обзиром на наведено, Врховни суд налази да предметни снимци са видео записима, који су изузети са лица места, представљају законите доказе и по начину прибављања и по својој садржини и на истим се може заснивати пресуда, те се с тога као неосновани оцењују наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је извођењем ових доказа и заснивањем правноснажних пресуда на видео снимцима, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У захтеву бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП из разлога што је судија који је донео првостепену пресуду морао бити изузет, јер је исти учествовао у претходном поступку и доносио одлуке о одређивању притвора. По оцени браниоца, на овај начин је доведена у питање непристрасност поступајућег судије који је приликом одлучивања о разлозима о притвору ценила и постојање оправдане сумње да је окривљени извршио кривично дело, јер судија који врши оцену доказа путем контроле притвора у смислу основане сумње може да створи претходно мишљење када је у питању кривично дело и сам окривљени, чиме бранилац указује на повреду закона из члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Врховни суд је и у овом делу је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као неоснован из разлога што се обавезно изузеће поступајућег судије или јавног тужиоца, у смислу члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, односи на редован а не на скраћени поступак, када је у питању испитивање оптужног акта, одлучивање о притвору и доношењу мериторне одлуке.

У предметном поступку пре подношења оптужног предлога јавни тужилац је захтевао да се према окривљеном одреди притвор због постојања основане сумње да је починио кривично дело за које се гони по службеној дужности, а који се због запрећене казне, води по одредбама за скраћени поступак. У конкретном случају судија појединац је имао овлашћење да пре поднетог оптужног предлога одлучује о захтеву јавног тужиоца за одређивање притвора, да донесе решење којим се одлучује о оптужном предлогу против окривљених, те његово истовремено одлучивање о притвору, оптужном акту и доношењу мериторне одлуке, није разлог за обавезно изузеће, а све сходно одредбама чланова 500. до 504. ЗКП.

У осталом делу захтеву бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је пресудом прекорачена оптужба. По ставу браниоца, суд

није овлашћен да мења чињенични опис кривичног дела које је описано у диспозитиву оптужног акта, већ једино има овлашћење да из чињеничног описа наведеног у диспозитиву оптужног акта утврди да ли су у описаним радњама окривљеног остварени сви елементи кривичног дела.

И у овом делу је Врховни суд наводе захтева за заштиту законитости оценио као неосноване.

Из списка предмета произилази да је оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Сремској Митровици Кт .бр.87/24 од 01.03.2024. године окривљенима Тодоровић Слободану, АА и ББ стављено на терет да су дана 1.2.2024. године на штету оштећених ВВ и оштећеног ГГ извршили у саизвршилаштву продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и 33. Кривичног законика.

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К.бр. 48/24 од 08.08.2024. године окривљени Тодоровић Слободан је оглашен кривим да је заједно да окривљенима АА и ББ извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и 33. Кривичног законика описано под тачком 4. и 5. изреке пресуде.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужби (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По оцени Врховног суда, у изреци правноснажне пресуде, а у односу на оптужни акт постоји идентитет лица које је оптужено и то окривљених АА, ББ и Слободана Тодоровића (субјективни идентитет) и дела које је предмет оптужбе и то продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ (објективни идентитет, а за које кривично дело су окривљени оглашени кривим. Првостепени суд је, након спроведеног доказног поступка, само прецизирао радње које је сваки од окривљених предметном приликом предузимао, при чему у изреци пресуде нису наведене нове чињенице нити је повећана криминална количина радњи кривичног дела за које је окривљени Слободан Тодоровић оглашен кривим и осуђен, нити је окривљени стављен у неповољнији положај, из чега овај суд закључује да пресудом оптужба није прекорачена.

Чињеница да су у изреци пресуде Основног суда у Сремској Митровици К.бр.48/24 од 08.08.2024. године радње које се односе на окривљеног Слободана Тодоровића описане у две целине и то тако што су под тачком 4. описане радње које је окривљени Слободан Тодоровић извршио са окривљенима АА и ББ на штету оштећеног ВВ, а под тачком 5. описане радње које су предузете на штету оштећеног ГГ, за разлику од оптужног акта у ком су све наведене радње описане под једном тачком, не значи прекорачење оптужног акта.

У пресуди Основног суда у Сремској Митровици К.бр.48/24 од 08.08.2024. године су у изреци пресуде под тачком 4. додате речи „...тако што су окривљени

Слободан Тодоровић и АА возилом марке „...“ регистарске ознаке ... којим је управљао Слободан Тодоровић дошли на паркинг испред УО „... променада“, „те је окривљени АА са ББ дошао до сплава викендице оштећеног ВВ“ и „ствари однели до паркинга где их је чекао Слободан Тодоровић те су ствари заједно утоварили у возило“.

Везано за радње које су предузете на штету оштећеног ГГ у чињеничном опису под тачком 5. додате су речи „ тако што су окривљени АА и ББ отишли до сплава оштећеног ГГ, извршили обијање и присвојили туђе покретне ствари те исте однели до паркинг простора угоститељског објекта „...“, где их је чекао окривљени Слободан Тодоровић у истом путничком возилу, те су сва тројица утоварили ствари у возило, па је све ове ствари окривљени Тодоровић превезао на адресу у ..., улица насеље ..., где борави окривљени АА, те их сва тројица истоварили из возила и сместили у подрум и у стан“.

По оцени Врховног суда, на овај начин су само конкретизоване радње које су предузели окривљени као саизвршиоци кривичног дела, тако што је описано на који начин су окривљени дошли до наведених сплавова и прецизирано да су окривљени АА и ББ вршили обијање сплавова и присвајање туђих покретних ствари, док је окривљени Слободан Тодоровић исте чекао у колима и одвозио са лица места, док су у осталом делу чињенични наводи из оптужног предлога остали неизмењени, а окривљени Слободан Тодоровић је осуђен за извршење једног продуженог кривичног дела из члана 204. став 1. КЗ, односно за дело које му је стављено на терет оптужним актом.

Имајући наведено у виду, Врховни суд је наводе браниоца окривљеног да је повређена одредба члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оценио неоснованим.

У осталом делу бранилац окривљеног указује на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Међутим, наведене повреде бранилац образлаже тако што наводи да се спроведеним доказима не може утврдити да постоје елементи кривичног дела које му је стављено на терет, нити да је постојао претходни договор окривљеног Тодоровић Слободана са осталим окривљенима у намери да себи прибаве противправну имовинску корист обијањем сплавова у власништву оштећених ВВ и ГГ. Бранилац још указује да окривљени Тодоровић Слободан није имао сазнања да је превезао ствари претходно противправно одузете, а у прилог наведеном говори то да на одузетим предметима нису пронађени његови ДНК трагови, те чак и да је окривљени знао да су ствари одузете, у радњама окривљеног би се могли остварити само елементи кривичног дела прикривање из члана 221. став 1. КЗ.

На описан начин, по оцени Врховног суда бранилац само формално нумерише повреде закона које су дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, док у суштини указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, тако што оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепих судова.

У захтеву бранилац истиче и да је нејасно шта је утврђено из изјава сведока који су током поступка саслушани јер у образложењу пресуде није наведено да ли их је суд ценио као тачне или не, нити шта се истим потврђује, а такође у образложењу пресуде

није наведено шта је суд утврдио из одбране окривљених, чиме бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац истиче и да је приликом одмеравања казне суд узео у обзир само отежавајуће околности на страни окривљеног, па је погрешно примењена законска одредба из члана 54. КЗ. На овај начин бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2), 440. и 441. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се овај суд у оцену ових повреда није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић